

Phần 3

Chấn Kiệt vô tư ngồi ăn kem. Cu cậu có vẻ thích thú lắm. Còn Bảo Vy thì ngồi đầu lưng với Chấn Hưng:

- Anh có thấy chuyện ba bệnh là có vấn đề không?

Chấn Hưng chưa hiểu ý của vợ nên nói:

- Mong cho ba bình phục trở lại.
- Em nghĩ hiện giờ ba đã khỏe rồi.
- Sao em nói vậy?

Bảo Vy mím môi nhìn chồng:

- Em nói vậy là có lí do của mình.
- Em có thể nói cho anh biết được không?

Bảo Vy cắt cớ hỏi:

- Anh thật muốn biết lắm sao?

Chấn Hưng ôm vai vợ:

- Dường như em đang buồn?
- Anh nói đúng. Anh có biết tại sao ba lại đau bất ngờ không?
- Tại sao?
- Vì ba không muốn cả nhà mình cùng đi chơi.

Chấn Hưng chau mày:

- Thật vậy sao em?
- Em không thích nói dối.

Chấn Hưng đề nghị:

- Muốn biết thực hư thì anh đã có cách.
- Cách gì cơ?

Chấn Hưng móc điện thoại ra. Anh gọi cho Thoại My:

- Alô! Thoại My hả?
- Gì vậy anh hai?
- Ba bị bệnh nặng lắm. Em về thăm ba đi!
- Ba bị bệnh. Sao vậy anh hai?

- Anh cũng đâu có biết. Em về gấp nhé!

Thoại My khẩn trương:

- Vâng, em sẽ về ngay!

Chấn Hưng cúp máy. Bảo Vy lo lắng:

- Thật ra em không muốn anh gây mất hòa khí trong nhà đâu.

Chấn Hưng vội trấn an:

- Anh không muốn ba lại gây khó dễ cho em nữa mà thôi.

Bảo Vy lắc đầu:

-Thôi bỏ qua đi anh, phận làm dâu bị ép một chút cũng đâu có sao.

- Làm như vậy thiệt thòi cho em quá!

Bảo Vy phụng phịu:

- Được anh yêu là đủ rồi!

- Dĩ nhiên là anh yêu em rồi!

Chấn Hưng hôn lên má cô. Tình cờ Chấn Kiệt thấy được, cậu kêu to:

- Ôi, lêu lêu mẹ lớn rồi mà còn bị ba hôn!

Bảo Vy thẹn đỏ mặt. Còn Chấn Hưng thì giải thích cho con trai:

- Đó đâu phải là chuyện xấu chỉ tại cha quá yêu mẹ đó thôi.

Chấn Kiệt nói một cách ngây thơ:

- Con biết rồi. Ba yêu mẹ cũng giống như mẹ yêu con mà thôi.

Véo vào má con, Chấn Hưng cười:

- Đúng là như vậy thôi!

Đã đến lúc phải về, Bảo Vy cảm thấy luyến tiếc:

- Thời gian êm đềm tự do trôi nhanh quá!

- Nếu em muốn chiều thứ bảy nào anh cũng đưa em và con ra đây chơi, anh sẽ chiều!

Bảo Vy nhìn anh bằng ánh mắt sáng long lanh:

- Anh hứa đó nha!

- Anh hứa.

Cả ba về đến nhà cùng lúc Thoại My nói rất to với cha của mình:

- Ba làm vậy là không công bằng với chị dâu đâu.

Ông Chấn Lâm cũng to tiếng:

- Bây giờ con lớn khôn rồi. Con chỉ biết bênh vực người ngoài thôi sao?
- Chị dâu đâu phải là người ngoài. Chị ấy lo cho cha mẹ còn hơn cả con nữa mà.

Chấn Lâm xoa tay:

- Con về đâu là để thăm ba hay là chộc tức ba đây hả?

Thoại My nhăn nhó:

- Ba à, con thấy ba nên bớt thành kiến với chị dâu đi. Chị ấy là người vô tội.

Ông Chấn Lâm lắc đầu:

- Con khôn hơn ba sao? Ba đâu thể để Chấn Hưng vì người đàn bà mà quên nhiệm vụ làm đũa con có hiếu chứ.

Thoại My vẫn không cam tâm. Cô vẫn tiếp tục nói:

- Ba à, nhất định sau này ba sẽ hối hận đó khó có con dâu nào mà chịu phục tùng cha mẹ chồng như vậy đâu.

- Con nói vậy là sao?

- Là con, con bỏ đi từ lâu rồi đó.

- Con...

Bà Quế xen vào:

- Con gái nói đúng đó ông à! Tôi cũng không hài lòng về thái độ của ông đối với con dâu đâu.

Ông Chấn Lâm giận dữ.

- Thôi là tôi sai, tôi bậy.

Thoại My biết ba mình đang hờn mát. Cô lại nói:

- Chị hai vừa hiền lại vừa có hiếu với ba mẹ nữa mà.

Ông Chấn Lâm cau có:

- Nó có hiếu mà định bỏ nhà này mà ra riêng. Có hiếu mà chiều tối bỏ ông bà già ở nhà một mình chẳng thèm đoái hoài tới.

Thoại My rất hiểu tâm sự của ba mình cô nói:

- Thì ba cũng nên để anh chị có giây phút thư giãn bên nhau chứ?

- Hừ, biết là ba bệnh mà nó cũng bỏ mà đi.

Thoại My cười cười:

- Chị hai là người thông minh và nhạy bén, có thể chị nhận ra cái chiêu thức của ba cả rồi.

Ông giật mình:

- Hả, con nói chị hai của con đã... đã...

Chấn Kiệt chạy ào vào:

- Ông nội, ông nội hết đau rồi sao?

Ông ngạc nhiên nhìn con trai với con dâu. Ông vội chấn chỉnh nói với cháu nội:

- Ông vừa mới khỏe lại thôi. Con đi chơi có vui không?

Chấn Kiệt khoe:

- Vui lắm nội. Con được ăn kem, ăn xúc xích và chơi cầu trượt nữa đó nội.

Thoại My nói với Kiệt:

- Con có ngoan không?

- Dạ ngoan lắm.

Thoại My nắm tay bà Quế.

- Con đi nghe mẹ.

Bà Quế tỏ ý không hài lòng:

- Sao lại đi, về ở nhà đi con à!

Thoại My từ chối:

- Mẹ đừng lo cho con. Có công ăn việc làm ổn định con sẽ về ngay.

Ông Chấn Lâm nói kháy:

- Chờ tôi chết nó về luôn.

- Em đi nghe anh chị hai. Chấn Kiệt cô ba đi nghen!

- Bye, cô ba!

Bảo Vy nói với Thoại My:

- Chị đưa em một đoạn.

Thoại My đi song song với chị dâu. Cô ngân ngại nói:

- Chị không buồn về chuyện của ba chứ?

Bảo Vy lắc đầu:

- Thành thói quen rồi, nên chị không buồn nữa.

Thoại My đắn đo:

- Em biết ba có những thành kiến với chị, nhưng em xin lỗi chị đừng buồn ba nhé.

Bảo Vy phì cười:

- Ba là ba chúng ta đâu có quyền giận hay buồn phiền.

Thoại My nhìn chị dâu đăm đăm:

- Nghe chị nói thế là em mừng lắm.

Bảo Vy chột hỏi:

- Em sống bên ấy thế nào?

- Vẫn tốt chị ạ!

Hai người đang nói chuyện thì Khắc Huy đến:

- Thoại My!

- Khắc Huy, anh đây sao?

Khắc Huy mừng ra mặt:

- Không ngờ anh lại gặp em ở đây.

Khắc Huy hồn nhiên hỏi:

- Hồi này em sống ra sao? Có mấy lần anh đến nhà tìm em nhưng không gặp:

- Vậy sao?

Khắc Huy nhìn Bảo Vy nhưng lại nói với Thoại My:

- Anh muốn nói chuyện với em một chút được không?

Thoại My ngần ngại:

- Ngay bây giờ hả?

- Em bận à?

Thoại My lắc đầu:

- Ờ không đâu, em đang rảnh đây mà.

Bảo Vy thấy mình cần rút lui nên nói:

- Chị có chút việc phải đi đây.

Nắm tay chị, Thoại My kéo ra xa một chút, cô dặn:

- Chị nhớ đừng nói chỗ em ở cho anh ta biết nhé!

Bảo Vy góp ý:

- Chị thấy anh ta là người tốt đó. Em nên tranh thủ đi!

Thoại My lắc đầu:

- Em và anh ấy chỉ là bạn thôi mà chị hai.

- Em không còn nhỏ nữa đâu đấy. Cũng nên tìm cho mmh một mái ấm đi là vừa.

Thoại My cười cười:

- Em biết rồi chị hai!

- Mà nè, em sống ở đó đừng nên quấy rầy anh ấy nhiều nhé!

Nghe nhắc đến Lê Phương là Thoại My nghe muốn giận lên. Cô nhất định sẽ làm cho anh ta điêu đứng một phen mới chịu thôi.

- Suy nghĩ gì thế?

- Chị có biết bồ của anh ấy trước đây là ai không?

Tròn mắt nhìn em, Bảo Vy hỏi:

- Sao em hỏi vậy?

- Vì em thấy anh ấy lạnh lùng và khắc khổ quá đó thôi.

- Anh ấy là vậy mà. Thôi em đi chơi vui vẻ nhé, nhớ về sớm đấy!

Thoại My quay trở lại tìm Khắc Huy. Hai người tìm quán uống nước tâm sự.

Lê Phương rót cho Hà Mẫn ly nước lọc:

- Em uống nước đi! Nhà có tủ lạnh mà bị hỏng rồi.

Hà Mẫn mỉm cười:

- Anh khách sáo làm gì? Em sống nói chung cũng đơn giản lắm.

- Giàu như em sao sống đơn giản làm gì cho phí?

Hà Mẫn nói đùa:

- Người ta nói núi ăn cũng lở, anh không nghe sao?

Lê Phương gật gật đầu:

- Cô sống thật là thực tế.

Mím môi, Hà Mẫn nói vui:

- Vậy mà vẫn bị chê đó anh ạ!

Lê Phương cười sáng khoái:

- Em thật biết nói đùa.

- Thật đấy!

Cả hai cùng cười vui. Hà Mẫn lấy bản hợp đồng ra đưa cho Lê phương. Hai người cùng bàn luận. Hà Mẫn thở dài:

- Em cố gắng lắm rồi đó!

- Vì vậy anh thấy nó rất tốt rồi đó.

Hà Mẫn lắc đầu:

- Xin anh đừng có vị tình mà nhận xét đơn điệu nhé!

- Anh rất thực tế!

Hà Mẫn vui ra mặt:

- Vậy là em phải cảm ơn anh mới được.

Lê Phương lắc đầu:

- Cảm ơn gì chứ? Chúng ta hợp tác với nhau mà.

Hà Mẫn nheo nheo mắt:

- Em thấy đói bụng lắm rồi đó.

Lê Phương đứng lên:

- Anh mời em dùng cơm nhé!

Hà Mẫn tươi cười nhìn anh:

- Đi chung với em anh không ngại sao?

- Sao lại ngại chứ? Đi ăn cơm thôi mà.

Mím môi, Hà Mẫn lại nói:

-Anh có thể mời bạn gái của anh đi luôn cho vui.

Lê Phương lắc đầu:

- Em khéo đùa thì thôi. Anh làm gì có hân hạnh ấy chứ?

- Em không tin đâu. Cả công ty đang đồn ầm lên đó.

Lê Phương nhú mày:

- Người ta đồn những gì?

- Họ bảo anh có người yêu rất xinh đẹp.

- Vậy à?

- Anh có thể giới thiệu cho em biết được không?

Lê Phương từ chối:

- Cô ấy hôm nay không có ở đây.

Hà Mẫn chép miệng:

- Tiếc thật!

Lê Phương hứa hẹn:

- Lần sau anh sẽ giới thiệu cho em biết.

Nghe buồn trong lòng Hà Mẫn gượng cười:

- Anh hứa đó nhé!

- Anh đâu dễ dàng quên được.

Ghé vào quán cơm, Lê Phương lịch sự bảo:

- Em chọn món ăn đi nhé!

Hà Mẫn nhoèn miệng cười:

- Em ăn uống xoàng lắm! Không cầu kỳ như người khác đâu.

Thoại My xuất hiện cô kêu lên:

- Anh Lê Phương!

Lê Phương gật đầu:

- Em cũng đi ăn à?

Thoại My chưa bao giờ được nghe tiếng nào ngọt ngào như thế. Cô ngượng ngập đáp:

- Vâng ạ!

Hà Mẫn kéo ghế cho Thoại My:

- Chị ngồi xuống đây cho vui.

Thoại My từ chối:

- Dạ thôi tôi không làm phiền hai người đâu.

Hà Mẫn nói với Lê Phương:

- Anh nói chị ấy một tiếng đi.

Thoại My dù rất không muốn ngồi lại nhưng vì sự hiếu kỳ nên cô buộc phải ngồi.

- Nếu không làm phiền anh chị thì tôi ngồi vậy.

Hà Mẫn làm ra vẻ vui lắm:

- Chị đang công tác ở đâu.

Hỏi moi móc mình đây. Thoại My làm như không hiểu:

- Em còn nhỏ tuổi hơn chị nhiều lắm. Chị cứ gọi tôi bằng tên được rồi.

- Thoại My bao nhiêu tuổi?

- Hai lăm.

Hà Mẫn vờ kêu lên:

- Trẻ như vậy sao? Vậy mà chị tưởng em ở hàng ba mươi rồi chứ?

Biết chị ta đang chơi mình nhưng Thoại My vẫn làm vui:

- Thế chị năm nay bao nhiêu tuổi?

Hà Mẫn cười mỉm:

- Hơn em nhiều lắm!
- Vậy sao? Xem ra chị còn trẻ lắm. Dù trên mặt đã có nhiều dấu chân chim.
- Hà Mẫn gượng cười:
- Già rồi em ơi!
- Thoại My làm như liên thoáng:
- Già rồi mà chị không lập gia đình không sợ quá đát à?
- Em không thấy thời buổi này độc thân là sung sướng sao?
- Vờ kêu lên Thoại My bảo:
- Ôi, như vậy thì đơn giản lắm chị à!
- Lê Phương lên tiếng:
- Sao thế hai người mới gặp nhau mà tâm đắc như vậy sao?
- Hà Mẫn nói với anh:
- Thoại My rất đáng yêu chứ đâu như anh nói.
- Thoại My chớp chớp mắt:
- Anh nói gì tôi thế?
- Lê Phương chống chế:
- Tôi chỉ giới thiệu là có cô em mà thôi.
- Thoại My mím môi:
- Ai cần anh giới thiệu vậy chứ?
- Lê Phương nhìn cô:
- Cô sao vậy, chỉ giới thiệu như thế mà cũng giận được à?
- Hà Mẫn lên tiếng giảng hòa:
- Là tại em, em xin lỗi thế Thoại My đó.
- Lê Phương nói với Hà Mẫn giọng vuốt ve:
- Em vẫn là người hiểu lý lẽ đó.
- Hà Mẫn nhướn mày:
- Người lớn đâu cần nhỏ nhặt vậy chứ?
- Biết hai người đang chơi mình, Thoại My đứng lên:
- Tôi về!
- Hà Mẫn gọi lại:
- Chưa ăn gì mà Thoại My.

Lê Phương ngăn:

- Đừng gọi cô ta vô ích.

Hà Mẫn nhìn anh:

- Vậy là anh phải một phen năn nỉ rồi.

- Không có đâu.

- Cô ấy cũng dễ thương đấy!

Lê Phương không nói gì chỉ gọi bồi bàn tính tiền:

- Mình về thôi.

Hà Mẫn đứng lên:

- Cám ơn anh về bữa cơm này!

- Em lại khách sáo nữa rồi.

Hà Mẫn cười thật tươi, thật tình cảm với Lê Phương:

- Tạm biệt anh nhé!

Lê Phương chưa kịp nổ máy thì Bảo Vy đã nắm chặt ghi dòng xe của anh:

- Em muốn nói chuyện với anh!

Lê Phương ngạc nhiên?

- Em cũng dùng cơm ở đây?

- Vậy thì sao?

- Rất tiếc là anh không thấy em.

Bảo Vy lắc đầu:

- Chỉ làm anh khó xử mà thôi. Cô ấy xinh đẹp đấy.

- Đó là Hà Mẫn, cô thư ký của công ty.

- Em đâu muốn biết làm gì. Em chỉ muốn biết sao Thoại My bỏ về trước thôi?

Lê Phương chép miệng:

- Cô ấy thì vậy mà. Thích thì đến không thích thì đi có ai mà cấm cản được lâu.

Bảo Vy hỏi anh một câu:

- Sự xuất hiện của Thoại My, có lẽ làm hai người mất vui. Em xin lỗi!

Lê Phương đính chính:

- Mất vui gì chứ? Tụi anh chỉ là bạn thôi.

- Ai biết cô ta đang nghĩ gì chứ?

Lê Phương nhìn cô:

- Người nghĩ gì là em đó!
- Là em ư?
- Phải.
- Vậy cho em xin lỗi. Có lẽ vì lo cho Thoại My mà thôi.

Lê Phương cố nén tiếng thở dài:

- Em luôn lo cho người khác.

Hơi mím môi, Bảo Vy nói:

- Hạnh phúc của người là hạnh phúc của mình mà.

Lê Phương nói:

- Anh đưa em về!
- Cám ơn, em có xe. Chào anh nhé!
- Chào em!

Lê Phương nghe nhói đau con tim khi biết Bảo Vy không quan tâm đến mình. Cô ấy chịu đến tìm anh là do cô em chồng mà thôi.

Lê Phương bước vào nhà. Anh Phải giật mình kêu lên:

- Ăn trộm ư? Sao mà đồ đạc vứt lung tung thế này.

Lê Phương nhìn cảnh tượng trong nhà mà kinh khủng:

- Thoại My! Cô đang ở đâu?

Thoại My đang nằm vật dựa trong phòng cô hơi ngốc đầu lên nhìn anh:

- Gì mà ồn thế?
- Trời cô uống rượu sao?

Thoại My rên lên:

- Tôi muốn uống cho thật say, say để không còn nhớ chuyện gì cả.
- Dù có chuyện gì cô cũng đâu cần uống nhiều như vậy?

Thoại My cay đắng:

- Anh xem thường tôi. Đúng tôi là người con gái chẳng ra gì mà.

Lê Phương khuyên:

- Cô say lắm rồi. Hãy nghỉ đi, đừng nói nữa!

- Nhưng tôi muốn nói.

Lê Phương nghiêm giọng:

- Tôi không có thời gian rảnh để nghe cô nói đâu.

Thoại My cười nhạt:

- Anh nói cũng phải. Trong mắt anh tôi chỉ là một cô bé tầm thường bị gia đình ghẻ lạnh.

- Cô nói nhảm gì thế?

Thoại My cay cú nói:

- Lời Hà Mẫn nói tôi dù có muốn ngó đến đâu cũng hiểu ra được. Anh cứ nói thẳng với tôi cần gì mượn tiếng người khác chứ.

Lê Phương lắc đầu:

- Cô say thật rồi!

Lê Phương đi về phòng mình. Thoại My gọi lại:

- Anh đừng đi anh Lê Phương. Tôi còn muốn nói nữa.

Nhưng Lê Phương đã đi và anh bạn nghe điện thoại với Hà Mẫn:

- Có gì không Hà Mẫn?

- Anh chưa ngủ sao?

- Còn đang xem lại hồ sơ.

Hà Mẫn khuyên:

- Anh nên giữ gìn sức khỏe!

- Cám ơn em! Anh sẽ đi ngủ sớm.

- Tốt! À nè...

- Gì vậy em?

Hà Mẫn im lặng giây lâu rồi mới nói:

- Cô ấy ngủ rồi hả?

- Say dữ lắm!

Hà Mẫn kêu lên:

- Cô ấy uống say?

Lê Phương trầm ngâm:

- Có lẽ do chúng ta đó.

- Sao thế anh?

Lê Phương thở dài:

- Cô ấy đem vào đầu tất cả những câu nói của em đó.
- Vậy là do em rồi. Em xin lỗi!

Lê Phương ngăn:

- Em không có lỗi. Tại cô ta quá cố chấp đó thôi.
- Nhưng dù sao em cũng thấy áy náy lắm.
- Không sao, cô ấy ngủ rồi. Sáng ra sẽ chẳng có gì đâu.

Hà Mẫn còn muốn nói nữa nghĩ lại nên thôi.

- Chúc anh ngủ ngon!
- Em cũng thế!
- Chào nhé!

Lê Phương ngồi ngả người trên chiếc ghế, mắt nhìn đăm đăm lên trần nhà. Lòng bao ngồn ngàng trần trở.

Sáng dậy, Lê Phương ra khỏi nhà thật sớm để tránh cho Thoại My sự ngưng ngừng. Thoại My mở mắt. Cô nghe đầu mình đau buốt. Nhìn quanh đồ vật vút lung tung, cô bật nhanh dậy:

- Mình đã làm gì thế này nhỉ?

Định đứng lên để dọn dẹp nhưng cô thấy chóng mặt ghê lắm:

- Trời ơi! Đêm qua mình uống tới say vậy sao?

Có tiếng mở cửa, rồi tiếng kêu ngạc nhiên của bà Năm:

- Trời đất! Nhà cửa sao mà thế này.

Thoại My không nghe tiếng của Lê Phương. Chắc anh đã đi làm rồi. Anh thật nhẫn tâm chẳng thèm ngó ngang gì đến mình cả. Chẳng lẽ trong lòng anh ấy không có một chút nào tình cảm cho mình hay sao?

Cô lần mò ra ngoài. Gặp bà Năm đang lui cui dọn dẹp:

- Con xin lỗi, con đã làm phiền bà.

Bà Năm như chưa hiểu nên nói:

- Nhiệm vụ của tôi, cô ái ngại làm gì.
- Nhưng mà con...

Mãi lo dọn dẹp, bây giờ bà mới nhìn lên:

- Nè, cô làm sao vậy? Đầu tóc rũ rượi thế kia?
- Con...
- Cô bệnh sao?

Thoại My tròn mắt:

- Con đau đầu quá bà Năm ạ!

Thoại My làm như muốn té. Bà Năm chụp lấy tay cô.

- Nè, ngồi xuống đi kéo té bây giờ!

- Con cảm ơn!

- Sao người cô nồng nặc mùi rượu như vậy.

Thoại My vẫn ôm đầu:

- Con xin lỗi, con phải vào phòng đây.

Bà Năm nhìn theo lắc đầu:

- Mới bao lớn mà bày đặt rượu chè nữa. Thật con gái con đưa hết chỗ nói.

Điện thoại bàn reo, bà Năm bắt máy:

- Alô! Nhà Lê Phương đây!

Lê Phương lên tiếng:

- Con đây dì Năm!

Bà Năm lo lắng:

- Có chuyện gì vậy cậu?

- Vất vả cho dì quá! Con xin lỗi!

Dì Năm vả lá:

- Có gì đâu cậu, tôi làm một chút là xong cả rồi.

- Dì không buồn chứ?

- Sao lại buồn? Nhưng sao mà cô ấy say đến như vậy?

Lê Phương hỏi:

- Cô ấy thức rồi sao?

- Thức rồi, mà xem ra còn nhưc đầu lắm.

Lê Phương lo lắng:

- Dì làm ơn giúp cô ấy dùm con nhé!

- Được rồi, cậu an tâm đi.

- Dì có thể nấu cho cô ấy miếng cháo!

Dì Năm chặt lưỡi:

- Cậu an tâm đi!

- Nếu có gì điện cho con nghe dì Năm!

- Chắc là không sao đâu.

Lê Phương lại dặn:

- Nếu Bảo Vy có điện đến thì di cứ nói mọi người ra ngoài hết rồi!

- Tôi nhớ rồi!

- Cám ơn dì lần nữa nghe!

- Được rồi.

Bà Năm lúi húi nấu cháo cho Thoại My:

- Cậu chủ cũng tình cảm ghê đó chứ. Ai bảo ông là tim lạnh.

Thoại My ôm đầu đi ra:

- Cô còn đau đầu hay không? Vệ sinh xong, tôi mang cháo lên cho cô.

Thoại My lắc đầu:

- Đừng bận tâm đến con như vậy. Tự con lo cho mình được rồi.

- Ý đâu có được cô mệt như vậy làm sao mà làm chứ?

Thoại My vẫn từ chối:

- Con đâu thể để bà phải vất vả vì con như vậy.

- Tôi...

Bà định nói làm theo lời cậu chủ nhưng nghĩ lại bà nói khác đi:

- Có sao đâu, nấu cháo thôi có vất vả gì đâu?

Vừa lúc đó thì có chuông điện thoại, bà Năm nhấc lên:

- Alô! Nhà Lê Phương đây!

- Dạ con là Bảo Vy, con muốn gặp Thoại My!

- Gặp cô Thoại My hả?

Thoại My khoát tay ra hiệu là mình không có ở nhà. Bà Năm đáp:

- Cô ấy vừa ra khỏi nhà.

Bảo Vy nói tiếp:

- Phiền dì nói lại, chiều con qua gặp cô ấy có chút việc.

- Chiều cô qua hả, ừ, tôi sẽ nói lại.

- Con cảm ơn dì nghe.

- Ồ, không có gì.

- Con chào dì?

- Chào cô!

Thoại My sợ hãi:

- Chẳng biết từ giờ tới chiều con hết đau đầu không nữa.
- Cô vào tắm đi sẽ thấy khỏe.

Thoại My cho vòi nước xả vào đầu vào mặt mình. Nước mát làm cô thấy dễ chịu hơn. Thì ra say xin là khổ đến như vậy. Thật khủng khiếp.

Nghe tiếng xả nước xả xả trong phòng tắm, ông Chấn Lâm biết là Chấn Hưng đang làm nhiệm vụ thay vợ. Ông cần nhân:

- Thằng này đúng là khó dạy bảo mà.

Bà Quế biết vậy nhưng bà vẫn hỏi:

- Đứng đây một mình làm bầm ai vậy?

Ông đồ quạu:

- Thì thằng quý tử của bà đó!
- Nó chọc giận gì ông?
- Tôi tức muốn điên lên đây nè bà không thấy sao?

Bà Quế hỏi gặng:

- Nhưng mà là chuyện gì mới được chứ?

Ông đưa tay chỉ vào nhà vệ sinh:

- Thì nó đang làm một việc cao cả đó.

Bà Quế kêu lên:

- Trời ơi! Chuyện vợ chồng nó ông để ý tới làm gì?
- Nhưng tôi không muốn con trai tôi phải làm những chuyện đáng ra nó không phải làm.

Bà Quế lắc đầu:

- Ông ơi! Ông làm ơn đi, thời buổi hiện nay không còn cảnh chồng chúa vợ tôi nữa đâu. Bây giờ là bình đẳng rồi ông hiểu chưa?

- Hiểu, hiểu cái gì. Ai tiến bộ thì kệ họ. Nhưng cái nhà này vẫn theo qui củ.

- Lạc hậu tình hình rồi. Bây giờ vợ chồng có thể cùng làm việc nước, chia sẻ việc nhà cho nhau đó.

- Trời đất, coi bộ bà tiến bộ dữ rồi.

- Vậy chứ ai như ông vậy. Chỉ biết hiếp đáp vợ con thôi.

- Việc con Thoại My chắc là bà cũng trút hết cho tôi.

Bà Quế nhìn ông trân trân:

- Vậy chứ không phải hay sao? Ông khó khăn, ông buộc đủ điều khiến nó phải bỏ nhà mà đi.

Thấy bà như sắp khóc. Ông Chấn Lâm khoát tay:

- Nó nghe theo bạn bè, đua đòi ăn chơi hư hỏng bà không thấy sao?

Bà Quế sẵn giọng:

- Ông quá khắt khe với nó mới xảy ra cơ sự như vậy. Người làm mẹ như tôi rất đau lòng ông có biết không?

Sợ bà sắp mưa nước mắt ông xoa tay:

- Thôi, tôi không nói chuyện với bà nữa.

Ông giận bỏ đi. Chấn Hưng bê ra một thau đồ định phơi thì gặp mẹ:

- Sao mẹ lại đứng đây.

Bà Quế lắc đầu:

- Không có gì!

- Mẹ khóc à?

- Không có.

Chấn Hưng quan tâm:

- Ba lại chọc giận mẹ à?

Bà Quế âm ức:

- Ông thật là quá đáng.

Chấn Hưng dỗ dành mẹ:

- Mẹ đừng vậy. Tánh của ba xưa nay là vậy. Mẹ còn giận làm gì.

- Nhưng mà ông ta chẳng chịu nói lý lẽ gì cả.

Chấn Hưng xoa dịu:

- Mẹ còn có tụi con đây chi. Chấn Kiệt sẽ làm vui lòng mẹ.

Bà gật gù:

- Mẹ biết đứa nào cũng thương mẹ cả.

Hai mẹ con Bảo Vy nói với bà:

- Mẹ có muốn ăn gì không chiều con mua về cho mẹ.

Bà Quế cảm thấy được an ủi về sự quan tâm của con dâu:

- Được rồi con mẹ không muốn mua gì cả.

Chấn Kiệt nắm tay bà lắc lắc:

- Ăn chứ nội. Người già phải ăn nhiều mới có sức khoẻ.

Bà Quế cười mãn nguyện:

- Con ngoan thế này thì nội vui lắm rồi!

Chấn Hưng cũng làm xong nhiệm vụ. Anh cùng vợ con đi làm.

Bà Quế nhìn thấy con cái hạnh phúc lòng bà vui lắm.

Bà mỉm cười một mình:

- Bà lượm được vàng sao?

- Hỏi gì kỳ vậy?

- Tôi thấy bà cười một mình đó.

Bà Quế lườm chồng:

- Tôi cười bởi vì là tôi vui. Nhìn thấy con cái vậy mà ông không vui à!

- Vui không vô!

Bà lườm chồng:

- Ông thật là kỳ. Con cái tụi nó giúp đỡ nhau như vậy là mình mừng rồi.

Ông xua tay.

- Làm mọi vợ mà bà cho là mừng. Tôi thấy chướng mắt!

- Cái ông này, cái tật không bỏ. Con cái nó tự biết lo cho nhau là tốt rồi.

Ông Chấn Lâm bực dọc đi ra ngoài. Bà bước đi theo:

- Con Thoại My nó bỏ nhà đi tôi buồn lắm. Nhưng mà nó đi như vậy cũng tốt.

Ông quay quắt nhìn vợ:

- Bà nói vậy là ý gì?

- Chứ ông không thấy có sự thất thường sao?

Ông Chấn Lâm thở dài:

- Là tôi sai bà vừa lòng chưa.

- Nói ra là ông giận ông hờn. Thôi thì tùy ông vậy.

Có tiếng điện thoại reo. Ông Chấn Lâm bước trở vào để nghe:

- Alô! Chấn Lâm nghe đây!

- May quá, anh có rảnh không? Nhận ra ông bạn chí thân. Ông Chấn Lâm mừng lắm.

- Rảnh già rồi có làm gì đâu chứ.
- Vậy anh ra công viên chơi. Tôi đang ở đây.
- Vậy sao, được rồi, tôi sẽ ra liền.

Cúp máy, ông nói với vợ:

- Tôi ra đây một chút.

Bà Quế xua tay:

- Ông đi đi!

Bà Quế quay trở vào nhà. Thà rằng ông đi đâu đó thì đi. Bà như muốn được yên ổn mà thôi.